

คำนำ

พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๓, ๓๔ และ ๓๕ กำหนดให้สถานประกอบการและหน่วยราชการที่มีการจ้างคนทำงานตั้งแต่หนึ่งร้อยคนขึ้นไปจะต้องจ้างคนพิการเข้าทำงานด้วยในอัตราส่วน ๑๐๐: ๑ หากไม่จ้างจะต้องส่งเงินเข้ากองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ หรือไม่ก็ต้องจัดสัมปทานให้คนพิการประกอบอาชีพ จากสถิติที่รวบรวมในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ พบว่าสถานประกอบการและหน่วยงานราชการที่จ้างคนพิการทำงานมีเพียงประมาณร้อยละ ๓๐ เท่านั้น

ดังนั้น สำนักงานส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติจึงได้มอบให้บัณฑิตวิทยาลัย สาขารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยสยาม ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจ้างงานคนพิการโดยมีวัตถุประสงค์ ๓ ประการ คือ เพื่อศึกษาการเข้าถึงสิทธิด้านอาชีพและการมีงานทำของคนพิการ ปัญหาอุปสรรคของการปฏิบัติตามมาตรา ๓๓, ๓๔ และ ๓๕ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมอาชีพและการมีงานทำของคนพิการให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาวิจัยทั้งหน่วยงานและผู้พิการในกรุงเทพมหานครและ ๖ จังหวัด ได้แก่ ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา เชียงใหม่ ลำพูน นครราชสีมาและนครศรีธรรมราช การรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดำเนินการเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งได้นำเสนอผลในรายงานฉบับนี้

คณะผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า รายงานการศึกษาระดับสมบูรณ์จะเป็นประโยชน์ต่อคนพิการ ซึ่งถือว่าเป็นสมาชิกส่วนหนึ่งของสังคมในการเข้าถึงสิทธิการมีงานทำที่เท่าเทียมกับคนธรรมดา รวมทั้งจะเป็นแนวทางให้หน่วยงานที่รับผิดชอบโดยเฉพาะกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ และกระทรวงแรงงาน รวมทั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและองค์กรคนพิการ ปรับปรุงการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

คณะผู้วิจัย

กันยายน ๒๕๕๖